

BUDAPESTI HIRLAP

Megjelenik hétfő kivételével mindennap.

Előfizetési árak: Egy hónapra 50.000 korona, negyedévre 135.000 korona. Ausztriában egy példány ára hétköznap 30 Groschen, vasárnapon 40 Groschen. Egyes szám ára hétköznap 2000 kor. Külföldre az előfizetési kétszeres.

Hirdetéseket Budapesten felvessz minden hirdetőiroda.

Főszerkesztő:

Csajthay Ferenc.

Felolvasó szerkesztő:

Lándor Tivadar.

Szerkesztőség: VIII. kerület, Rökk Szilárd-utca 4. szám.

Igazgatóság és kiadóhivatal: VIII. ker., József-körút 5. sz.

Telefonszámok: József 43, József 53, József 63, József 23-84.

Levelezési cím: Budapest 4. Postafiók 55.

Hlinka rózsahegy-i bucsuja

Irta Ruttkay László.

Budapest, jun. 11.

Nemrégiben olvastuk a hírt, hogy Hlinka András kiutazott Amerikába. A cseh-szlovák testvériség megvalósulása óta, úgy tudjuk, immár harmadizben két utra a tót autonómia örökké béketlen harcosa, hogy panaszkodni menjen a tengerentúlra.

Minden megjegyzés nélkül vettük volna tudomásul Hlinka András legújabb amerikai utazásának híreit, sőt talán még szerencsét is kívántunk volna neki ehhez az újabb kiránduláshoz, ha az a néhány szó, amit elutazása utolsó perceiben a rózsahegy-i állomáson rólunk, magyarokról mondott, nem támasztott volna némi visszhangot nemcsak az itteni magyarok körében, hanem éppen a politikai harcoktól sorvadó Szlovénzskón is.

Hlinka páter ugyanis a köréje se-reglett hívekhez a rózsahegy-i állomáson néhány mondatból álló bucsuztatót intézett. Mint igazi lelkipásztor, aki hosszabb időre elhagyja nyáját, összetartást, nemességét és a nagy elvhez, az autonóm Tótföldhöz való törhetetlen ragaszkodást prédikálta a vasúti kocsi lépcsőjéről a rózsahegyieknek. Azt mondta, hogy igazságuk minden bizonnyal győzedelmeskedik, hisz az eredmény kétségtelen, mert most is azért zárandókl az európai sérelmeket olyan megértő szívekkel fogadó amerikai tót testvérekhez, akiknél „alaposan be fog fűteni a kutyáknak”. Ez utóbbiak alatt természetesen a cseheket értette. Nyomban ezután kinyújtotta azonban hosszú sovány karját és dél felé mutatva óva intette a tótokat attól, hogy távolléte alatt a magyarokkal összebarátkozzanak. Kérte őket, ne hagyják magukat félrevezettetni a csábító magyar propaganda által, hiszen minden hazáját szerető tót ember élénken emlékszik még a magyar elnyomásra és

Csernovára! Azóta helyettese Tisszó József tót néppárti képviselő is kiáltványt tett közzé, amelyben kijelenti, hogy a tótok egyszersmindkorra szakítottak a hungarizmussal és hogy a tótok a legnagyobb ellenségei az integer Magyarország visszaállításának.

Talán még többet is szólott volna rólunk a főtisztelendő ur, hiszen a multak felelevenítésével bizonyára olyan sok emlék rajzolt fel a lelkében, — de a menetrendet szigorúan tisztelő cseh kalauz, akiben igen kevés érzék lehetett a vonatról kifejtett politikai érvelések iránt, belefűtött a népvészébe eszéjébe és a vonat a lelkes hűvek kalaplengetésétől kisérve lassan kigördült a rózsahegy-i állomárról.

Mi, akik itthon maradtunk, egy kissé csodálkozva, sőt némi keserűséggel nézünk a Hamburg felé robogó vonat után. Talán okunk volna azon csodálkozni, hogy a szlovák nép reverendás atya akkor, amikor a földteke másik felére indul, hogy ott gyilkokra menjen hazájának új-uraival, elutazásának pillanatában a jelenen kívül a multakat is felidézze örökkön élő szemrehányás gyanánt? Vagy talán az esik rosszul nekünk, hogy még mindig vannak olyanok, akik nem mulasztják el a legkisebb alkalmat sem arra, hogy emlékekbe pólyázzott fenyegetéseket dobjanak a magyarság felé?

Nem, ezen ma még igazán nem csodálkozunk és nem is volna érdemes rajta töprengeni. Jól tudjuk, hogy a hangulatkeltésnek, a kortesfogásnak és a politikai izgatásnak ma még kedvelt eszköze a magyar uralom tévedéseinek és mulasztásainak vérforráló bűnökké való kiszínezése. A sár és a szitok bőven hull minden oldalról a magyarságra. Tudjuk, hogy nagy számmal élnek ma emberek mindenfelé, akiknek ugyszólván kenyérekeregetük, hogy a multban elkövetett nemzeti sérelmeket felkutassák, a jelenben pedig egy elképzelt, titkon terjeszkedő magyar irredenta leleplezéseivel izgassák az éber rendőrséget.

Nem ezek miatt térünk vissza pár pernyi tünődésre Hlinka András bucsuzól hátrahagyott intelmeire. Csúpan egyetlen tény adja kezünkbe a tollat. Ez pedig nem más, minthogy Hlinka elutazásának utolsó pillanataiban is óva intette embereit — a magyaroktól. Miért éppen *tőlünk* és miért éppen akkor, amikor ő, aki egyformán élő tiltakozása a mult és a jelen ellen, hosszabb időre távozik hazájából?

Hiszzen Hlinka páter a sok, légionárius-bosszuba fullasztott autonomista népgyűlésről annyi vérfoltot vitt magával kopott reverendáján! Csomagjában ott volt a tótokon elkövetett sérelmek hosszú listája és a *Slovák* elköbzött lappeldányainak nagy tömege, telve elsirt, de elfojtott jajkiáltással. Elvitte a husziták vallási gyalázkodását és a tönkretett Tótföld iparának minden reménytelenségét.

És mégis, amikor ez az új csatába induló harcos vonatra száll, felemeli mégegyszer pajzsát, de ezen a pajzson híveinek nem a szivendőfött cseh oroszlánt mutatja fel, hanem a csend-örök sortűzétől elterült csernovai tót testvérek véres fejét.

Csernovát idézi Hlinka András. Ennek a kis lipótmegyei falunak a nevét, amelyre ma már sokan talán nem is emlékeznek Magyarországon. Jó néhány esztendővel a háboru előtt történt itt, hogy a pánszláv izgatástól megvadított csernovai parasztlak összetűztek a csendörökkel és az erőszakoskodásra eldördülő sortűz több embernek életét oltotta ki. Akkor nagy izgalmat okozott ez az eset ország-szerte, de most — a véres háboru után — csaknem teljesen elfeledték. Hlinka páter azonban jónak látta, hogy újból feltépje ezt a régi sebet, hadd lássanak hívei vért buggyanni a multból is.

Mert Hlinka András soha sem volt magyarbarát. Még csak el sem tudott képzelni soha sem olyan békés együttélést a tót és a magyar között, amely a gyöngébb félnek, az ő tótjainak,

kárára ne lett volna. Nagymagyarország idején nem szűnt meg küzdeni a tótok érdekében és most, amikor a nagy háboru összehorontálta a két teljesen különböző lelkületű szláv törzset, nem szűnik meg harcolni az erősebb fél, a csehek ellen. De ezek mellett ellenségnek ismeri még a magyart is. Nem a hivatalos, trianoni Magyarországot, amelyről tudja, hogy minden legkisebb megmozdulására csak láncok csörgését hallani, mely rab mi-voltára emlékeztet. Nem is a régi Felvidéken maradt elnyomott és szét-szórta élő magyar nemzetiségtől, mint belső politikai hatalomtól félti a tótokat. Érti azonban azt, hogy ebben a bérce országban él egy erő, amely ellen csak a konzervativizmusra hajló tót lelkekben végzett állandó és brutális gyomlálással lehet küzdeni.

E sorok írója három esztendővel azelőtt föntjárt Hlinka András szűkebb hazájában, az erdős-hegyes Liptó vármegyében. A vasúti állomásokat akkorra már átkeresztelték, a cégtáblákat átfestették, a hivatalokban már csak tótlul lehetett beszélni és az ember lépten-nyomon győzelemről it-tasult legionistákkal találkozott.

Az utazó azt tapasztalhatta, hogy rövid négy esztendő alatt minden megváltozott. Csak a fekete fenyvesek, a merész építésű szürke sziklák, a bársonyos rétek és a Vág rohanó víze maradtak olyanok, mint régen.

Meleg augusztusi nap volt, amikor hosszú gyaloglás után egy napsütött hegyi rétre érkeztem. Az erdő szélén juhszállás volt, bogárhátú, füstölgő kunyhóval és tágas karámmal. Mindjárt feltűnt nekem, hogy jóllehet még csak dél felé járt az idő, a nyár ott legelt a közelben és a komondorok majd lehuztak, amikor a szálláshoz értem. A kaliba üres volt, előtte is csak egy embert találtam. Beretvált-képű, bockoros, öreg juhász volt. Az inge patyolatfehéren csillogott a réten, olyan fehéren, amilyenre csak a hegyi patakok habjaiban lehet kimosni a dubravai vásznat. Látszott, hogy ma váltotta az öreg. Ott hevert a pázsi-

A Szépművészeti Múzeum modern szobrászati gyűjteménye

Irta Ybl Ervin.

A XIX. század volt a szobrászat újkori történetének egyik legválságosabb időszaka. Sorsa részben az építészet, részben pedig a festészet sorsával függött össze. A neoklasszicizmus idejében még ugyanazok a stílusjegyek jellemzik a képfaragást, mint az építészetet és a festészetet, sőt ebben a periódusban a stílus-elvontatkozásokra hajlamosabb szobrászat jobban megfelelt a klasszicisztikus törekvéseknek, mint a közvetlenebb hatású festészet, a szenvedelmes romantikában azonban egyszerre a festészet kerül uralomra. Ekkor kezdődnek meegrősödni a naturalista vágyak is, melyek azonban csak a század második felében bontakoznak ki teljesen a történelmi stílushagyományokból. A szobrászat ekkor az építészettel együtt inkább a közepekor felé fordul és a klasszicisztikus hűvösséget a gótika ábrándos varázsával akarja pótolni. Mivel azonban az antik hagyományoktól teljesen nem lehetett megszabadulni, a romantikában egy vegyes stílusú szobrászat jön létre, melyben klasszikus, középkori és naturalista törekvések olvadnak össze egymással. Leginkább az olasz trecento második felének szobrászatával rokon ez a plasztikai stílus. Franciaországban voltak legönállóbb és legfejlettebb eredményei ennek a kornak, míg a szintén fellendülő német művészet

hires képfaragói az építészettel kapcsolatos, monumentális, de kevésbé életteljes szobrászatnak voltak megelölői.

A szobrászat sorsára nézve a legválságosabb az az időpont volt, mikor a XIX. század második felében a festészet vezető irányai elváltak az építészettől. A naturalista és impresszionista törekvések természetesen nem visszhangoztak az architektúrában, mely ekkor a történelmi stílusok eklektikus utánzásaira vetette magát. Megszűnt a művészetek összefüggő, egymást kiegészítő stílusjegye, a szobrászat az építészetnek történelmi és monumentális kifejezőnyelve, vagy a festészet kötetlen naturalizmusa között ingadozott. Az épülettel összefüggő plasztikák legnagyobb részét szintén neoreneszánsz, vagy neobarokk stílusban készítették, viszont az önálló szobrászati művekben a festészet befolyása alatt igen sokszor felütötte fejét a többé-kevésbé szabad naturalizmus. Ez az állapot természetesen nem lehetett kedvező a szobrászat számára. Az eklekticizmus sokszor az igazságtól fosztotta meg a plasztikai kifejezést, a naturalista törekvések viszont a szobrászat lényegével kapcsolatos stílusszabályokkal jutottak ellenkezésbe. A szobrászatban is, akár a festészetben, a legkülönbözőbb módon nyilvánult ekkor a művészek egyénisége. Ugyanakkor, midőn a francia *Rodin* impresszionista kifejezéssel kapcsolta össze mélyégsz szimbolikáját a német *Hildebrand* a természetiséget a szobrászat stílusszabályaival igyekezett összeegyeztetni. Szinte a modern szobrászat két pólusát jelzi e két nagy mester művészete. Közöttük áll a blega *Meunier*,

akinek munkás-szobraiban a megkapó való-szerűség és elevenség igazi plasztikai be-állításal párosul.

Az impresszionizmus letörésével a szobrászatban is háttérbe szorult a Rodin-hitvallók tábora. Inkább Hildebrand irányát talál követésre, de ennek klasszikus formamemessége is már a multba kezd most veszni. Nem a naturalista természetesség, hanem a mélyebb lelkiség kifejezése igazolja a szobrászok egy részét, másokat pedig a testi formáknak tiszta, de a tradíciós szépségtől elvonatkoztatott érvényesítése az archaizmus felé vezette. Az utóbbiaknak a francia *Maillol* az ideáljuk. Nem egyszer szinte a primitív népek bálványfaragványaira emlékeztetnek a részletektől mentes, tömör és az anyag súlyát érzetű szobrászatuk, sőt a szimbólikus érzések kifejezése végett sokan a testi arányok megváltoztatásához folyamodnak. Kétség-telen, hogy a természetből való ez az elvonatkoztatás sokak előtt a szobrászatban még idegenebbül hat, mint a festészetben, holott nem egy régi, nagy szobrászmester remekműnek tisztelt alkotásában ugyan-ezt láthatják.

A Szépművészeti Múzeumnak most megnyíló modern szobrászati osztálya a plasztika történetének előbb leirt időszakát — ha hézagosan is. — de kitűnő példákban mutatja be. Csak a legújabb külföldi törekvések képviselői hiányzanak. A magyar gyűjtemény része természetesen gazdagabb, mint az idegen országok anyaga, melyet csak néhány elsőrangú mester alkotása reprezentál. De ez így van helyén, mert egyetlen nagy művészeti múzeumunknak

elsősorban a magyar művészet tökéletes bemutatása a célja. Külföldi alkotást, csak igazán elsőrangú szabad vásárolni, viszont minden számottevő magyar művésznek jelesebb munkájával be kell jutnia a Múzeumba.

A modern szobrosztály a Múzeum épületének földszinti barokk-csarnokát foglalja el, melyet *Petrovics Elek* főigazgató a sárgás szürkére festett vendégfalak segítségével három részre osztott. Az így el-ért szűkebb keretben és egyszerű háttér előtt a szobrok jobban érvényesülnek, mint ha az osztatlan, nagy csarnokban helyeződtek volna el. Az első kettőben van a magyar, a harmadikban a külföldi anyag. Az előbbi *Ferenczy István* műveivel kezdődik és a legutolsó években készült, de érett eredményeket jelző alkotásokkal zárul. A külföldi csoportnak nincsen ilyen történelmi jellege. *Feuerstein György* guggoló leányaktján kívül, mely a magyar klasszicisztikus anyaggal együtt van kiállítva, itt csak az utolsó 40—50 év jelentékenyebb alkotásai szerepelnek. Természetesen a monumentális plasztikának csak egy-két példájával találkozhatunk, mert ezek inkább közteterekre, temetőkre, vagy épületek homlokzataira valók, mint múzeumokba. Annál több a portré és az öncélú plasztikai alkotás, — aktok, zsánerszobrok. Mindjárt *Ferenczy István* művészetét is egy sor arcképszobor és a *Pásztorleányka* című, feltérdre ereszkedő nőalak képviseli. *Ferenczy* klasszicizmusa némileg provinciális ízű, a művész készletlensége nem versenyezhet a külföldi nagy mesterek tudásával, de éppen ebben a kissé nehézkes,

technikailag fejletlenebb kifejezésben talá-
lunk a magyar táblabíróvilág szellemével
megegyező stílust. A *Pásztorleányka* zárt
kompozíciója folytán Ferenczy legharmó-
nikusabb hatású alkotása. A magyar klasz-
sizmusból *Dunaiszky* Lőrincnek egy kis
domborműve és *Kugler* Pál Ferencnek a
Pulszky-család számára készült síremlék-
reliefje is jól képviseli. Az utóbbinak ne-
mes kifejezése és stílusa szinte Hildebrand
reliefjeit juttatja eszünkbe. Ez nem klasz-
szicisztikus, hanem klasszikus alkotás. Meg
kell figyelni a beszédes gesztusokat, me-
lyek valósággal a némajátékra emlékeztet-
nek és az alakok világos reliefbeállítását.
E mellett a szobrász kitünően hangolja
össze a jobboldali szélső alak magyar vise-
letét az antik öltönyökkel. A szinte isme-
retlen nevű *Kugler* Pál Ferencnek ez a
műve a múlt század magyar szobrászatá-
nak egyik legstílusosabb és legharmóniku-
sabb emléke.

A romantikának a magyar szobrászatban
Izsó Miklós volt a legnevezetesebb képví-
selője. Művészetéről nemrégén részletesen
szóltunk a mester halálának 50 éves for-
dulója alkalmából rendezett kiállítással
kapcsolatban. Itt látjuk első és egyben leg-
népszerűbb művét, a *Busuló juhászt*, mely
a klasszikus tanulságok ellenére is igazi
magyar szellemben fogatott alkotás.
Egressy portréja a mester fejlett képmás-
művészetéről tanuskodik. Egész vitrinát töl-
tenek meg *Izsó* égetett agyagtanulmányai.
Legtöbbje népies alak, főképpen táncoló
parasztlányok, akiknek ábrázolásában
Izsó a mozgás problémáival és ennek ma-
gyaros kifejezésével viaskodott eredménye-
sen. Ugyanilyen rajzokat láttunk *Székely*
Bertalantól az akt-kiállításon. *Izsó* tanul-
mányai kétségtelenül szobrászatunk legza-
matosabb magyarságu emlékei közé tar-
toznak.

Ezeket a törekvéseket folytatja tovább
Huszár Adolf is a *Huzd rá cigány* című

kis márványcsoportjával. *Alexy* Károly két
kis bronzalakja — köztük a *Daun* generá-
list ábrázoló, jól kiegyensúlyozott szob-
rocska — már nemzetközi vonásokat árul
el. Épp így *Engel* József *Évája*, *Amorja* és
Leányalakja is a romantikába átnyúló
klasszicizmus konvencionálisabb terméke.
Meglépően előkelő, szinte klasszikus hatású
Züllich (*Czélkúti*) Rudolfnak előrelépő *Hé-
rája*, mely a kevés szerencsés munkával di-
csekedhető művészek legjobb alkotása.
Az előbb említett klasszicisztikus és roman-
tikus frigynek nagyvonalu, patetikus pél-
dája *Zala* Györgynek hatalmas *Mária és*
Magdolna csoportja is. Ugyanez a csoport
díszíti a Lukács-család síremlékét a kere-
pesi temetőben. Kétségtelenül Michelangelo
Piétája iblette meg e munkájánál a mes-
tert, ha stílusában és az érzelemkifejezés
hangosságában merőben más is ez a munka,
mint a római Piéta. Mintha a Munkácsy
Mihály Golgotháján lévő síró asszonyok-
nak szobrokba varázsolt nővéreivel állnánk
szemben. Az alkotás legszebb részlete a
Mária ölébe rogyott Magdolnának szenvedő
feje. Technikailag is bravuroso Zalának ez
a műve. A mester nagy mintázó készségét,
barokkos naturalizmusát még egy kitűnő
férfi-portré mutatja be. Megkapó természe-
tességgel érezet ezen minden anyagot *Zala*
anélkül, hogy banális lenne. *Stróbl* Alajos
művészetét a sokszor méltatott, mély ér-
zésű *Anyánk* című márványalkotás, egy
ifjúkori kitűnő önarckép és utolsó éveinek
egyik legjelesebb munkája, a *Génusz* című
márványfej reprezentálja. *Fadrusztól*, saj-
nos csak a *farkast ölő Toldi* csoport lát-
ható a gyűjteményben. A mester legkitű-
nőbb munkái ugyanis monumentális szob-
rok voltak. *Donáthtól* egy fenkölt elgondo-
lású síremlék-génusz, *Rónától* zsánersob-
rokat, melyek közt a *Kis türelmetlen* című
népies darab a legzamatosabb. *Bezeréditől*
egy jól mintázott buldog kutyát, *Kiss*
Györgytől pedig egy neobarokk kutkompo-

ziciót láthatunk. Ebben a csoportban van
Telcs Edének megkapóan bensőséges női
fejet is. Külön meglepetés *Kőrösfői-Kriesch*
Aladárnak lélekkel teli márványfeje,
(Sancta Mater), mely a mester feleségét
ábrázolja.

Hosszu lenne egyenként felsorolni min-
den egyes alkotást, így az újabb szobrászi
nemzedék legkiválóbb munkáit. Legtöbb itt
lévő szoborral nemrégén találkoztunk a
különböző kiállításokon. Így *Horváinak*,
Ligetinek, *Damkónak*, *Beck* Ö. Fülöpnek,
Simaynak, *Tóth* Istvánnak, *Pásztor* János-
nak, ifj. *Vastagh* Györgynek, *Szamorol-
szky*nak, *Kisfaludy-Stróbl*nak, *Szentgyörgyi-
nek*, *Sidlónak*, *Luxnak*, *Ferenczy* Bénének,
Kalmár Elzának, *Petri* (*Pick*) Lajosnak,
Moiretnak, *Orbán*nak, *Pongrácz*nak, *Ved-
resnek*, *Medgyessy*nek, *Csorbának* művei a
tárlatok látogatóinak jó ismerősei, de bi-
zonyára mindenki emlékszik még a két
nagytehetségű, ifjan elhunyt szobrászra,
Csikász Imrénének és *Sámuel* Kornélnak itt
szereplő műveire is. *Csikász* fiatal leány-
aktjában a serdületlen nőiség olyan rejtel-
mes bájja! és stílusos igazsággal jelenik
meg, mint akár az olasz Quattrocentro em-
lékeiben. A fej és a nyak valósággal *Desi-
derio* műveire emlékeztet. Szinte ellentéte
ennek a szobornak *Cser* Károly *Győztes*
című aktja, melyben a diadalmas férfi test
a szépség és erő himnuszát zengi.

A külföldi anyagban a francia és a belga
szobrászat van a legjobban reprezentálva.
Rodin és *Meunier* ismert műveinek egész
sorozatával találkozunk. A belga mester
művészetét egyfelől markáns munkásalak-
jai, köztük a hatalmas *Kikötőmunkás*,
másfelől bibliai és szimbolikus tárgyú
szobrai — a mély érzéssel teli *Tékozló*
flu-csoport — mutatják be. *Rodin* *Acélkor-
szaka* és J. P. Laurens képmása itt is min-
denkire mély benyomást fog gyakorolni.
Rodin impresszionista modora a belga *Ju-
les* *Lagae* négy kitűnő képmásszobrában is

érvényesül. A belga *Van der Stappent* és
*Dubois*t szintén kiváló művek képviselik.
A legnagyobb méretű alkotás, a vulkanikus
páthosszal áthatott *Sátán leányai* szintén
belga mester, *Égide Rombaux* műve. Né-
met mestertől aránylag kevesebb szobrot
találhatunk. Csak a nagy *Hildebrand*,
Stuck, *Lederer*, *Zügel* Vilmos művészeté-
ről számol be egy-két jellemző alkotás. A
dalmát *Mestrovictól* egy *Donatello* stílu-
sára emlékeztető, őseréjű *Madonnát* látha-
tunk, viszont egy kevésbé ismert északi
szobrászt. Ingebrigt *Viket* két megkapóan
igaz márványalkotás. — *Fiatallány* és
Öregség — reprezentálja.

Ugy a magyar, mint a külföldi anyagot
válogatott plakett- és éremgyűjtemény egé-
szíti ki. A magyar érmészek és plakettmín-
tázók, kezdve *Ferenczy* Istvántól és az
Ausztriában működő *Boehmtől* egészen
napjainkig számos jellemző darabbal van-
nak képviselve. Elsősorban *Beck* Ö. Fülöp,
Telcs Ede, *Reményi* és *Berán* fejlett pla-
kett- és éremművészetét élvezhetjük a vit-
rinákban. Ez az anyag, valamint az egész
modern plasztikai gyűjtemény természeté-
sen még kiegészítésre szorul, mely a közel-
jövőben részben már meg is fog történni.
A Régi Műcsarnokban ugyanis *Petrovics*
Elek főigazgató a legújabb festményekkel
néhány modern szoborművet is szándéko-
zik kiállítani. Mindenesetre már a mostani
anyag is jó képet ad a modern plasztikáról
és sok gyönyörűséget fog okozni a szemlé-
lőnek.

A modern szoborosztállyal a Szépművé-
szeti Múzeumnak összes gyűjteményei most
már megnyitják a látogatók számára. Ko-
moly munka volt ennek elvégzése, mely
Petrovics Elek főigazgató érdeme. Ő vá-
lasztotta ki biztos itélettel a modern plasztikai
gyűjtemény számára is a legjobb da-
rabokat és izléssel, valamint szakszerűség-
gel rendezte el azokat.